

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12CoP/5/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6919201488
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6919201488.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov JUDr. Janky Benkovičovej a Mgr. Martina Štubniaka, vo veci starostlivosti o maloletého J. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom u matky, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Rimavská Sobota, dieťa rodičov - matky L. L. J., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom W., M. D. XXX, právne zastúpenej SUCHÝ & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Banská Bystrica, Horná 13, IČO: 52 826 791, a otca P. J., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom B., U. XXXX, o zníženie vyživovacej povinnosti otca, o odvolaní matky proti uzneseniu Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 2P/57/2019-195 zo dňa 25. 08. 2020, takto

rozhodol:

- I. Uznesenie okresného súdu v III. výroku **p o t v r d z u j e**.
- II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rimavská Sobota, ako súd prvej inštancie (ďalej aj „prvoinštančný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, event. „okresný súd“) uznesením zo dňa 25. 08. 2020 konanie o návrhu otca na zníženie vyživovacej povinnosti zastavil (I. výrok). Ďalej rozhodol o povinnosti otca zaplatiť nedoplatok na výživnom za obdobie od 01. 09. 2019 do 31. 08. 2020 vo výške 600,- Eur, ktorý otcovi povolil splácať v mesačných splátkach po 100,- Eur spolu s bežným výživným, vždy do 20. dňa v mesiaci, počnúc právoplatnosťou uznesenia, až do úplného vyrovnania pod hrozbou straty výhody splátok (II. výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (III. výrok).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že otec sa návrhom domáhal zníženia vyživovacej povinnosti na maloletého z dôvodu podstatnej zmeny pomerov.

3. Prvoinštančný súd vec právne posúdil podľa § 29 ods. 1, 2, 3, § 52, § 55 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“). Vzhľadom na späťvzatie návrhu otca zo dňa 05. 08. 2020 konanie zastavil. Dôvodom späťvzatia návrhu bolo zlepšenie príjmových pomerov otca, ktorému však vznikol nedoplatok na výživnom z dôvodu, že po predchádzajúcom rozhodnutí o znížení vyživovacej povinnosti rozsudkom, ktorý nenadobudol právoplatnosť z dôvodu odvolania zo strany matky, si neplnil vyživovaciu povinnosť v stanovenej výške, bol ochotný zameškané výživné splácať v mesačných splátkach.

4. Ohľadne náhrady trov konania rozhodol podľa § 52 CMP, pretože pôvodne podaný návrh otca na zníženie vyživovacej povinnosti bol v časti dôvodný, preto mu čiastočne vyhovel, ale následne došlo z dôvodu podania odvolania k zrušeniu rozsudku a vráteniu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, kedy okresný súd nezistil dôvody pre priznanie náhrady trov konania matke, keďže došlo k späťvzatiu návrhu otca s tým, že otca zaviazal nahradiť zameškané výživné.

5. Proti uzneseniu okresného súdu podala matka v zákonnej lehote odvolanie konkrétne do III. výroku o náhrade trov konania a žiadala, aby odvolací súd uznesenie okresného súdu vo výroku o trovách konania zmenil tak, že jej prizná náhradu trov prvoinštančného konania vo výške 701,63 Eur, ako aj náhradu trov odvolacieho konania.

6. Odvolanie odôvodnila nesprávnymi skutkovými zisteniami na základe vykonaných dôkazov, ako aj nesprávnym právnym posúdením veci okresného súdu. Poukázala na nesprávne odôvodnenie ohľadom náhrady trov konania, pretože si náhradu trov konania uplatnila až podaním zo dňa 20. 08. 2020 označeným ako „Ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní a vyjadrenie vo veci“, teda až po konštatovaní okresného súdu na pojednávaní dňa 30. 06. 2020, že došlo k zvýšeniu príjmu otca, a teda nebola dôvodná potreba zníženia vyživovacej povinnosti, na ktorú otec reagoval zotrvaním na podanom návrhu. Okresný súd sa predbežným právnym posúdením na uvedenom pojednávaní vyjadril, že návrh otca zamietne. Odôvodnenie napadnutého uznesenia trpí vadou a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože v čase, keď si uplatnila náhradu trov konania, nebol návrh otca v časti dôvodný, pričom nebol dôvodný od samého začiatku, z ktorého dôvodu podala voči predchádzajúcemu rozhodnutiu okresného súdu odvolanie, na základe ktorého odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu. Z dôvodu obavy, že prvoinštančný súd rozhodne nezákonne, udelila plnomocenstvo na zastupovanie právnomu zástupcovi. Podaním zo dňa 20. 08. 2020 si uplatnila náhradu trov konania, ktoré náležite odôvodnila podľa § 55 CMP. Už z podania návrhu otca na zníženie vyživovacej povinnosti bolo zrejmé, že na jeho strane nedošlo k zásadnej zmene pomerov, išlo o špekulatívny návrh, ktorý jej spôsobil výdavky s cestovaním na pojednávania a tiež s úhradou trov právneho zastúpenia, pretože počas konania cítila nerešpektovanie zo strany súdu a nezohľadnenie jej podaní súdom, ktoré boli dostatočne odôvodnené a mali oporu v zákone. Napriek jej rozsiahlym vyjadreniam bolo najskôr návrhu otca čiastočne vyhovieť a až odvolací súd uviedol, že sa okresný súd náležite prípadom nezaoberal a nebral do úvahy záujem dieťaťa. V dôsledku daných skutočností si zvolila právneho zástupcu a na pojednávaní dňa 30. 06. 2020 bol preukázaný príjem otca ako nadštandardný, vzrastajúci každým rokom a jej zástupca navrhol návrh otca ako nedôvodný zamietnuť, s čím otec nesúhlasil a stále trval na znížení vyživovacej povinnosti. Preto otec mohol späťvzatie návrhu uskutočniť ešte pred pojednávaním konaným dňa 10. 08. 2020, keďže mu počas súdneho konania príjem vzrastal a dokonca v januári 2020 si zakúpil motorové vozidlo. Späťvzatie návrhu doručil okresnému súdu až dňa 10. 08. 2020, o ktorom bola vyrozumená až na pojednávaní dňa 18. 08. 2020, v dôsledku čoho jej vznikli výdavky spojené s cestovaním na pojednávanie ako aj s úhradou trov právneho zastúpenia, teda otec zaviniť svojim konaním ďalšie pojednávanie. Bolo nesporné, že návrh otca na zníženie vyživovacej povinnosti nebol dôvodný, pretože zmena pomerov na jeho strane nenastala, jeho príjem sa zvýšil a na výdavky, na ktoré poukazoval, súd nemohol prihliadnuť. Trovy, ktoré jej vznikli, spočívali v úhrade trov právneho zastúpenia až po vrátení veci odvolacím súdom prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie. Mala za to, že jej spravodlivé, aby trovy konania vyvolané otcom účelovo, vzhľadom na nezistenú zmenu pomerov, znášal otec maloletého. Návrh otca možno považovať za šikanózný, pretože jeho príjem sa zvýšil, na čo bol upozornený aj na pojednávaní, kde okresný súd mu v rámci predbežného právneho posúdenia oznámil, že jeho návrh zamietne.

7. Otec vo vyjadrení k odvolaniu matky nesúhlasil s priznaním náhrady trov konania matke, ktorá vždy apelovala na vysoké životné náklady pri výchove maloletého. Poukázal na skutočnosť, že sa nedal právne zastúpiť, pretože si náklady nemohol dovoliť. Niektoré výdavky právneho zástupcu matky považoval za značne nadhodnotené (náhrada cestovných výdavkov). Dôvodom pre späťvzatie návrhu bola podľa neho úcta k maloletému, pretože matka sa už aj v minulosti znižovala ku psychickému vydieraniu maloletého, čo ako milujúci otec nemôže dopustiť. Poukázal na podanie návrhu na zníženie vyživovacej povinnosti pred takmer dvomi rokmi, kedy mal úplne inú finančnú situáciu.

8. Kolízny opatrovník vo vyjadrení k odvolaniu matky ponechal rozhodnutie ohľadne náhrady trov konania na odvolací súd.

9. Matka vo vyjadrení k vyjadreniu otca zotrvala na podanom odvolaní, poukázala na postup otca, ktorý počas konania nepreukázal zmenu situácie odôvodňujúcu zníženie vyživovacej povinnosti, pretože nepredložil potvrdenie od svojho zamestnávateľa o príjme ani opodstatnené mesačné výdavky a návrh sa zakladal len na tvrdených skutočnostiach, ktoré otec relevantným spôsobom nepreukázal, preto išlo o výlučne špekulatívny návrh. Nakoľko už prvé rozhodnutie vychádzalo z nesprávne zistených skutočností, obávala sa priebehu ďalších konaní, ako aj samotného rozhodnutia, z ktorého dôvodu si

zvolila právneho zástupcu, teda konala výlučne v záujme maloletého. Otec sa snažil účelovo dosiahnuť zníženie vyživovacej povinnosti zo sumy 200,- Eur mesačne na sumu 70,- Eur mesačne, čo bolo v rozpore so záujmom maloletého, ako aj ustanoveniami Zákona o rodine. Okresný súd nezobral do úvahy ani nadštandardné príjmy otca a nezohľadnil ani jej predchádzajúce riadne odôvodnené podania. Poukázala na vyčíslenie výdavkov v rámci trov právneho zastúpenia v zmysle vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. Za predpokladu účty zo strany otca k maloletému, by sa otec neznížil k podaniu návrhu na zníženie vyživovacej povinnosti, pričom na návrhu trval aj po upozornení zo strany okresného súdu, že jeho návrh zamietne a k späťvzatiu návrhu pristúpil až po ňou zaslanom návrhu na doplnenie dokazovania, ktorým chcela preukázať nedôvodnosť návrhu.

10. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku - ďalej len „CSP“), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie bez viazanosti rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 65 a § 66 CMP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a uznesenie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom III. výroku ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

11. Odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie prvoinštančného súdu v napadnutom výroku o trovách konania je vecne správne a vychádza zo správneho právneho posúdenia veci.

12. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že otec sa domáhal zníženia vyživovacej povinnosti návrhom zo dňa 01. 03. 2019, ktorým žiadal znížiť vyživovaciu povinnosť na maloletého zo sumy 200,- Eur na sumu 70,- Eur mesačne od podania návrhu, pričom posledná úprava výživného bola rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 17C/107/2010-22 zo dňa 28. 09. 2010. Dôvodnosť návrhu na zníženie vyživovacej povinnosti otec videl v pribudnutí dvoch vyživovacích povinností k deťom z manželstva, ako aj v príjme manželky, ktorá poberá len rodičovský príspevok. Pôvodne bolo vo veci rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 2P/57/2019-76 zo dňa 27. 08. 2019, ktorým znížil vyživovaciu povinnosť otca na maloletého zo sumy 200,-Eur mesačne na sumu 150,-Eur mesačne, počnúc dňom 01. 09. 2019. Z obsahu zápisnice z pojednávania konaného dňa 27. 08. 2019 matka síce s návrhom na zníženie vyživovacej povinnosti nesúhlasila, v nevyhnutnom prípade súhlasila so sumou 150,-Eur mesačne. Na základe jej odvolania, Krajský súd v Banskej Bystrici, ako odvolací súd uznesením č. k. 12CoP/7/2020-147 zo dňa 30. 04. 2020 odvolaním napadnutý rozsudok č. k. 2P/57/2019-76 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu nenáležitosti posúdenia zmeny pomerov na strane rodičov, ako aj maloletého. Po zrušení veci odvolacím súdom, okresný súd vytýčil vo veci ďalšie pojednávanie, pričom matka sa v konaní nechala právne zastupovať na základe plnomocenstva udeleného právneho zástupcovi zo dňa 26. 06. 2020. Je pravdou, že okresný súd na pojednávaní konanom dňa 30. 06. 2020 v rámci právneho posúdenia konštatoval zvýšenie príjmu otca oproti roku 2019, z ktorého dôvodu nevidel potrebu zníženia vyživovacej povinnosti, na ktoré posúdenie otec reagoval zotrvaním na podanom návrhu a pojednávanie bolo odročené na ďalší termín z dôvodu návrhov matky na doplnenie dokazovania. Pojednávanie bolo odročené na deň 18. 08. 2020, pričom otec podaním zo dňa 05. 08. 2020, doručeným okresnému súdu dňa 10. 08. 2020 vzal predmetný návrh späť z dôvodu značného časového odstupu, zmeny jeho životných pomerov a hlavne z účty k maloletému a žiadal konanie zastaviť. Zároveň ospravedlnil svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní a súhlasil, aby prvoinštančný súd rozhodol o zastavení konania v jeho neprítomnosti. Dĺžnú sumu na výživnom bol ochotný doplatiť v mesačných splátkach. Na pojednávaní dňa 18. 08. 2020 okresný súd oboznámil matku a kolízneho opatrovníka so späťvzatím návrhu otca, ktorí vyjadrili súhlas so späťvzatím návrhu otca a zároveň matka žiadala otca zaviazat' k zaplateniu zameškaného výživného vo výške 600,-Eur. Následne prvoinštančný súd na pojednávaní konanom dňa 25. 08. 2020 konanie zastavil, rozhodol o nedoplatku na výživnom otca za obdobie od 01. 09. 2019 do 31. 08. 2020 vo výške 600,-Eur, ktorú sumu povolil otcovi splácať v mesačných splátkach po 100,-Eur a taktiež rozhodol o trovách konania.

13. Podľa § 52 CMP, žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

14. Podľa § 55 CMP, súd môže náhradu trov konania priznat' aj vtedy, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé.

15. Náhrada trov konania plní v civilnom procese dve základné funkcie, a to funkciu preventívnu a funkciu sankčnú. Sankčná funkcia má eliminovať možnosť zneužívania súdneho systému v prípade, že by konanie existovalo bez nutnosti znášať náklady, ktoré sú s konaním spojené. Sankciu spravidla nesie

ten, kto spôsobil, že je nevyhnutné brániť v konaní na súde svoje individuálne práva. V mimosporových konaniach upravených v CMP platí zásada, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ktoré si v konaní platil. Každý z účastníkov si teda sám znáša vlastné trovy konania. Výnimku z tejto zásady pripúšťa CMP v ust. § 53 až § 56. Aplikácia § 55 CMP prichádza do úvahy, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé, preto v danom prípade môže súd priznať náhradu trov konania v akomkoľvek konaní podľa CMP. Pri hodnotení kritéria spravodlivosti by nemal súd ako jediné kritérium zohľadňovať osobné a majetkové pomery účastníkov, relevantné by mali byť konkrétne okolnosti prejednávanej veci, napr. skutočnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde, prípadne ich postoj v konaní. Okolnosti, kedy je možné nárok na náhradu trov konania priznať, môžu byť aj v prípade, ak by išlo o šikanózný návrh. Priznanie náhrady trov konania v konaniach vedených podľa CMP musí teda zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu, pričom jedným z rozhodovacích hľadísk bude aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči účastníkovi. CMP neumožňuje subsidiárnu aplikáciu ustanovení CSP v otázke náhrady trov konania, nie je prípustné (nad rámec § 53 až § 55 CMP) aplikovať v mimosporových veciach o akú ide v prejednanom prípade, zásady platné v sporovom konaní, medzi ktoré patrí zásada úspechu, teda rozhodujúcim kritériom pre priznanie nároku na náhradu trov konania podľa CMP nie je ani úspech, resp. neúspech v konaní.

16. Z napadnutého rozhodnutia prvoinštančného súdu ohľadne nepriznania nároku na náhradu trov konania matke vyplýva, že prvoinštančný súd prihliadol na skutočnosť, že návrhu otca bolo prvým rozhodnutím okresného súdu vyhovené, ktoré rozhodnutie bolo na základe odvolania zrušené odvolacím súdom. Následne prihliadol na späťvzatie návrhu a zaviazal otca nahradiť zameškané výživné.

17. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu síce nepovažuje odvolací súd za postačujúce z hľadiska dôvodov, ale ide o vecne správne rozhodnutie. Závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie nezodpovedajú dikcii § 55 CMP.

18. Matka odôvodňovala priznanie náhrady trov konania nedôvodnosťou návrhu otca na zníženie vyživovacej povinnosti, ktorý preto považovala za šikanózný.

19. Odvolací súd z obsahu spisu nezistil, že by zo strany otca maloletého dochádzalo k šikanóznemu výkonu práva spočívajúcemu, napr. v opakovanom, zjavne nedôvodnom podávaní návrhu na zníženie výživného. Otec má právo uplatniť na súde svoj nárok, a to napr. na zníženie výživného, pričom poukazoval na zmenu pomerov súvisiacu s ďalšími vyživovacími povinnosťami, ako aj príjmom manželky spočívajúcom v rodičovskom príspevku. Otázka, či je možné na tieto skutočnosti prihliadnuť je otázkou právnou, súd posúdi, či ide o takú zmenu pomerov, ktorá by odôvodňovala zmenu vyživovacej povinnosti zo strany otca. Odvolací súd poukazuje aj na skutočnosť, že okresný súd prvým rozhodnutím čiastočne návrhu otca na zníženie vyživovacej povinnosti vyhovel, keď rozhodol o znížení výživného zo sumy 200,-Eur na sumu 150,-Eur mesačne z dôvodu zmeny pomerov, ktorú vzhliadol na strane maloletého, pričom z dôvodu odvolania matky, ktorá i keď počas konania akceptovala zníženie vyživovacej povinnosti max. na sumu 150,-Eur, podala odvolanie a odvolací súd prvé meritórne rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Následne došlo k postojú zo strany otca, ktorý vzal návrh späť, čo nemožno považovať za dôvod na priznanie náhrady trov konania druhému rodičovi bez toho, aby existovali iné, od úspechu vo veci odlišné okolnosti prípadu. Je pravdou, že zastavenie konania zavinil otec, a to späťvzatím návrhu, konanie bolo teda iniciované z jeho podnetu, táto skutočnosť však nezakladá dôvodnosť pre aplikáciu ust. § 55 CMP. Aplikácia zásady úspechu vo veci nemôže byť samostatným dôvodom na priznanie náhrady trov konania, pretože musia existovať (iné) konkrétne skutočnosti, z ktorých možno vyvodiť, že by to bolo s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé.

20. Za dôvody pre aplikáciu ust. § 55 CMP odvolací súd nepovažoval ani skutočnosti uvedené matkou v podanou odvolaní, ktoré smerovali k záveru o nedôvodnosti návrhu otca na zníženie vyživovacej povinnosti. V prejednanom prípade teda nešlo o opakovaný, ani šikanózný výkon práva zo strany otca, ktorý podal návrh na zníženie vyživovacej povinnosti po 9 rokoch od predchádzajúcej úpravy pomerov, išlo o jeho prvý návrh na zníženie vyživovacej povinnosti, ktorý mu nemožno uprieť a následne ho sankcionovať rozhodnutím o nároku na náhradu trov konania, ak okrem neúspechu vo veci iné relevantné okolnosti prípadu zistené neboli. V rozpore so zákonom je taký výklad ust. § 55 CMP, ako ho ponúkla právna zástupkyňa matky tvrdením, že dôvodom pre priznanie nároku na náhradu trov konania je skutočnosť, že otec podal nedôvodný návrh, zavinil zastavenie konania, pretože zotrval na podanom

návrhu napriek predbežnému právnomu posúdeniu veci okresným súdom, ktorý návrh otca vyhodnotil ako nedôvodný.

21. Odvolací súd poukazuje aj na postoj otca, ktorý si uvedomil zmenu pomerov počas konania v súvislosti s jeho narastajúcim príjmom a vzal návrh späť. Je pravdou, že otec zaviniť zastavenie konania späťvzatím predmetného návrhu, uvedená skutočnosť však nie je dôvodom pre aplikáciu § 55 CMP, pretože by sa tým prelomila podmienka aplikácie daného ustanovenia, medzi ktoré nepatrí úspech, resp. neúspech v konaní. Rovnako za nepodstatné dôvody považoval odvolací súd tvrdenia matky o nutnosti zastúpenia v konaní, nakoľko podľa nej okresný súd neakceptoval jej vyjadrenia v spore a mala obavu zo zákonnosti rozhodnutia.

22. Na základe uvedeného je odvolací súd názoru, že z prejednávanej veci nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by priznanie náhrady trov konania odôvodňovali, a teda, že by to bolo s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé.

23. Preto odvolací súd uznesenie okresného súdu v napadnutom III. výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

24. Odvolací súd ďalej dodáva, že predmetom konania bol návrh otca na zníženie vyživovacej povinnosti, ktorá bola naposledy určená rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 17C/107/2010-22 zo dňa 28. 09. 2010 v konaní o rozvod manželstva rodičov maloletého. Napriek skutočnosti, že otec maloletého počas konania neplatil stanovené výživné predchádzajúcim rozhodnutím súdu, nebol dôvod v tomto konaní rozhodovať o zameškanom výživnom, pretože vyživovacia povinnosť otca z dôvodu neprávoplatného rozhodnutia súdu o znížení výživného zostala nezmenená, teda zachovaná, a to podľa č. k. rozsudku č. k. 17C/107/2010-22. Okresný súd napriek tomu rozhodol o zameškanom výživnom otca za obdobie od 01. 09. 2019 do 31. 08. 2020 vo výške 600,- Eur, pričom došlo k späťvzatiu návrhu otca na zníženie výživného, teda vyživovacia povinnosť otca zostala zachovaná. Prípadný nedoplatok na výživnom bola matka oprávnená vymáhať v exekučnom konaní proti otcovi. Keďže do II. výroku o zameškanom výživnom nepodal ani jeden z účastníkov konania odvolanie a v merite veci došlo k zastaveniu konania (I. výrok), odvolací súd nebol oprávnený zaoberať sa odvolaním nenapadnutým II. výrokom. Uvedená skutočnosť však nezostala odvolaciemu súdu bez povšimnutia a dáva ju do pozornosti okresnému súdu.

25. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania aplikoval odvolací súd ust. § 52 CMP. Vzhľadom ku skutočnosti, že ide o konanie vo veci o maloleté dieťa, žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Odvolací súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali aplikáciu § 55 CMP tak, ako to vyplýva z argumentácie odvolacieho súdu k dôvodom odvolania.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).